

працівників, так і роботодавців, дозволить цивілізовано вирішувати будь-які трудові спори, стимулюватиме до належного виконання сторонами покладених на них функцій, обов'язків та завдань.

Список бібліографічних посилань

1. Боханова І. А. Контрактна форма трудового договору: деякі аспекти. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2014. № 1. С. 279–284.
2. Гаврилюк О. Особливості припинення дії трудового контракту. *Право України*. 1999. № 8. С. 74–76.
3. Стичинський Б. С., Зуб І. Б., Ротань В. Г. Науково-практичний коментар до законодавства України про працю. Київ : А.С.К., 2000. 1068 с.
4. Пилипенко П.Д., Козак З.Я., Лещух Д. Р., Парпан Т. В. Трудове право України: практикум : навч. посіб. / за ред. П. Д. Пилипенко. Київ : Ін Юре, 2008. 344 с.
5. Проект Трудового кодексу України : від 29.08.2019 № 0955 / ініціатор М. М. Папів // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=66555 (дата звернення: 03.11.2019).

Одержано 05.11.2019

УДК 349.22

Костянтин Вікторович КОВАЛЕНКО,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри трудового

та господарського права факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПІДСТАВИ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ

Рішення про притягнення до відповідальності є важливою подією, яка здатна вплинути на юридичний, морально-психологічний та соціальний стан особи. Воно зачіпає права і свободи людини, їх недоторканність і захищеність від посягань, честь та гідність особи, її віру в справедливість і гуманність закону, професійність державних органів, що вживають всіх заходів щодо юридичної відповідальності, її обґрунтованості в кожному випадку притягнення.

Під підставою дисциплінарної відповідальності розуміють склад дисциплінарного проступку, ознаки якого передбачені нормами права.

Конкретний склад правопорушення слугує юридичною підставою для оцінки вчиненого діяння з позиції відповідних правових норм. Цілком природно виникає питання: чи правомірно говорити про склад дисциплінарного проступку як підстави дисциплінарної відповідальності, якщо загальне дисциплінарне законодавство (приміром, Кодекс законів про працю України) не містить визначення поняття «дисциплінарний проступок», на противагу від злочину та адміністративного проступку? Це є однією із прогалин чинного трудового законодавства, оскільки порушення трудових обов'язків може розглядатися як підстава дисциплінарної відповідальності за умови, якщо у вчиненому діянні є склад дисциплінарного проступку, тобто сукупність зазначених у законі ознак, що визначають дане діяння як проступок.

У науці трудового права представлені різні підходи до розуміння сутності дисциплінарного проступку. Так, О. М. Куренной визначає дисциплінарний проступок як протиправне винне невиконання працівником його трудових обов'язків [1, с. 184]. Інші, наприклад, Ю. М. Полетаєв додають, що проступок може виражатися як у дії, так і в бездіяльності [2, с. 37]. В. М. Смирнов визначив дисциплінарний проступок як винне, протиправне, та таке, що виключає кримінальна відповідальність, нездійснення або перевищення повноважень, а також невиконання трудових обов'язків особою, яка перебуває в трудових правовідносинах з конкретним роботодавцем [3, с. 153].

У проекті Трудового кодексу України (реєстраційний номер 1658) зроблено спробу в ч. 2 ст. 348 дати визначення дисциплінарного проступку через вказівку на те, що ним є невиконання або неналежне виконання працівником трудових обов'язків, покладених на нього згідно з цим Кодексом, трудовим законодавством, колективним договором, правилами внутрішнього трудового розпорядку, нормативним актом роботодавця і трудовим договором [4].

Визначення дисциплінарного проступку (правопорушення) не рідко зустрічається у спеціальному законодавстві. Так, відповідно до ст. 65 Закону України «Про державну службу» дисциплінарний проступок – це протиправна винна дія або бездіяльність чи прийняття рішення, що полягає у невиконанні або неналежному виконанні державним службовцем своїх посадових обов'язків та інших вимог, встановлених цим Законом та іншими нормативно-правовими актами, за яке до нього може бути застосоване дисциплінарне стягнення [5]. Відповідно до п. 8 Дисциплінарного статуту служби цивільного захисту порушення службової дисципліни – протиправне, винне (умисне чи необережне) діяння або бездіяльність особи

рядового чи начальницького складу, спрямоване на недодержання вимог Присяги, зокрема на невиконання або неналежне виконання службових обов'язків, перевищення прав, порушення обмежень і заборон, установлених законодавством з питань проходження служби в органах і підрозділах цивільного захисту, чи вчинення інших дій, що ганьблять або дискредитують особу як представника служби цивільного захисту [6].

У ст. 12 Дисциплінарного статуту Національної поліції України законодавець визначає дисциплінарний проступок як протиправна винна дія чи бездіяльність поліцейського, що полягає в порушенні ним службової дисципліни, невиконанні чи неналежному виконанні обов'язків поліцейського або виходить за їх межі, порушенні обмежень та заборон, визначених законодавством для поліцейських, а також у вчиненні дій, що підривають авторитет поліції [7]. Вважаємо це визначення неповним (в ньому не містяться всі основні ознаки дисциплінарного проступку), а отже, таким, що не дає можливості чітко визначити, чи можна те чи інше протиправне діяння віднести до категорії дисциплінарних правопорушень.

Висновок. Необхідно ст. 12 Дисциплінарного статуту Національної поліції України викласти в новій редакції, а саме:

«дисциплінарний проступок – це протиправне, винне (умисне чи необережне) діяння (дія чи бездіяльність) поліцейського, що полягає в порушенні ним службової дисципліни, тобто невиконання або неналежне виконання обов'язків поліцейського, перевищення повноважень, порушення обмежень і заборон, визначених законодавством для поліцейських, або вчинення інших дій, що підривають авторитет та довіру не тільки до поліцейського, а й Національної поліції України, за яке може бути застосоване дисциплінарне стягнення».

Список бібліографічних посилань

1. Куренной А. М. Трудовое право: на пути к рынку. 2-е изд., доп. и перераб. М. : Дело, 1997. 368 с.
2. Полетаев Ю. Н. Правопорядок и ответственность в трудовом праве : учеб. пособие. М. : Проспект, 2001. 182 с.
3. Смирнов В. Н. Внутренний трудовой распорядок на предприятии. Л. : Изд-во ЛГУ, 1980. 158 с.
4. Проект Трудового кодексу України : від 27.12.2014 № 1658 / ініціатор М. М. Папів / База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=53221 (дата звернення: 04.11.2019).
5. Про державну службу : закон України від 10.12.2015 № 889-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 4. Ст. 43.

6. Про Дисциплінарний статут служби цивільного захисту : закон України від 05.03.2009 № 1068-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2009. № 29. Ст. 398.

7. Про Дисциплінарний статут Національної поліції України : закон України від 15.03.2018 № 2337-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 54. Ст. 1882.

Одержано 06.11.2019

УДК 34.342.5

Віктор Ігорович КРАВЦОВ,

*здобувач кафедри правоохоронної діяльності
та поліціїсти факультету № 6*

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРАВОВІ ПІДСТАВИ ВЗАЄМОДІЇ ПРОКУРАТУРИ ІЗ СУБ'ЄКТАМИ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ

У науці адміністративного права існують різні кваліфікації суб'єктів публічної адміністрації. На думку О. П. Світличного, одну з численних груп суб'єктів публічної адміністрації становлять органи виконавчої влади, інші державні органи, основним змістом діяльності яких є виконання покладених обов'язків і реалізація належних їм прав у сфері державного управління. Крім Кабінету Міністрів України, до них він зараховує міністерства; державні служби; державні та національні агентства; державні інспекції; державні бюро; державні адміністрації, фонди; комітети, структурні підрозділи цих органів. Саме на них покладено основні завдання держави. Також до суб'єктів публічної адміністрації вчений зараховує органи місцевого самоврядування, суб'єктів як публічного, так і приватного права в тому числі й на підставі делегованих повноважень [1, с. 215].

Будучи суб'єктами публічної адміністрації та здійснюючи публічне управління, місцеві державні адміністрації й органи місцевого самоврядування в межах адміністративно-територіального устрою наділені окремими повноваженнями з прийняття публічних владних рішень у сфері побутових послуг. Водночас правовий статус розглянутих суб'єктів не однаковий і визначається тим, хто є носієм статусу: юридичні особи (державні й недержавні органи, підприємства, організації, установи), держава та її структурні одиниці, народ, соціальні спільноти тощо [2, с. 551].

Згідно статті 3 Конституції України, головним обов'язком держави є утвердження і забезпечення прав і свобод людини і